

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 3. De Excellentibus actibus resignationis, in Divinam voluntatem,
quos frequentissimè exercebat in suis gravibus doloribus, & quomodo ei
Deus ostenderit, sibi illos valde placere, ipsàmq[ue] ...

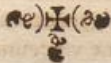
urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

ma, quam unquam fueris, qui, in oculis DEI & hominum Sanctorum ac spirituum id intelligentium, est; *amore mei pati*. Iste est excellentior status, quam dum suscipiuntur misericordiae, & gratiae, vel prophetiae, aut revelationes meae. Cum igitur existas in isto statu, & ego te detineam in hoc lecto patientem, lauda me, ideò, & benedic. *Nihilominus solatus est illam Dominus alià vice, dicendo ipsi, quòd per hunc patientia statum eam etiam perficiat, ut beneficiat alijs: cum enim ipsa illi diceret: Domine, propter mea peccata me detines in lecto jam duodecim annis, sicut ligari solet, & claudi canis venaticus, qui si ejulet, intrat curator canum, & illum flagellat. Mittamus jam ista; dixit Dominus, cum magna gravitate. Ita oportet claudere canes venaticos, ut bene venentur, qui, dum educuntur ad venationem, sunt fideles suis Dominis, feruntque ipsis pradam ad manum. Talem te exhibuisti tu, erga me, quae mihi adduxisti multas Virgines ad Religionem. Sed adverte, dari etiam quasdam aves, quas eorum Domini gestant in manibus, & admovent suo pectori ac fovent, & alunt*

carne cordis, ac deinde dimittunt ad capiendam pradam, quam adferunt suis Dominis, ita tu mecum agis: quia ego te gesto in meis manibus & foveo, ac alo meà carne & corde, tu verò postea bene facis alijs, quos adducis ad meum servitium.

Aliàs (in Decembri Anno 1623.) dixi meo Domino: Videor mihi, mi Domine, jam hic hærere instar trunci, eò quòd nihil agam boni, & quod cuiquam proficit. Dominus autem mihi respondit: Quomodo hoc dicis? Nónne te perpetuò resignas in meam voluntatem, ac desideras bene omnia facere, quae concernunt meum honorem, sempèrque me invocas & rogas, ut te liberem à doloribus, si est è gloria mea? Cum id facias, quomodo dicis, te esse similem trunco?

Alià vice dixi Domino: Mi DEUS, jam non possum cum ullo loqui, nec scio, quid dicam. Videor mihi quasi extrame esse, neque possum respondere ad interrogata. Tum Dominus: Ne te id reddat folicitam: ego enim loquar, & respondebo pro te.

CAPUT III.

De excellentibus actibus resignationis, in Divinam voluntatem, quos frequentissimè exercebat in suis gravibus doloribus, & quomodo ei DEUS ostenderit, sibi illos valde placere, ipsamque plurimum ijs promereri.

TAntopere DEO placebat resignatio, & conformitas, quae Venemibilis Marina suam voluntatem transfundebat in Divinam, inter suos graves dolores, ut ipsi id persèp manifestaverit varijs obstupescendis vijs: quia se continuè exercebat in eliciendis actibus hujus resignationis, eò quòd vehementer metueret, ne contra illam delinqueret. Atq; hic timor, erat summa ipsius Crux, propter ardens desiderium patiendi, juxta beneplacitum DEI, qui die quodam, dum istos dolores pateretur, illi dixit: Per me ipsum tibi polliceor, propter hæc tua desideria adimplenda mea voluntatis, quòd te nunquam sim derelicturus, sempèrque, sim tibi adfuturus in tuis tribulationibus.

ter metueret, ne contra illam delinqueret. Atq; hic timor, erat summa ipsius Crux, propter ardens desiderium patiendi, juxta beneplacitum DEI, qui die quodam, dum istos dolores pateretur, illi dixit: Per me ipsum tibi polliceor, propter hæc tua desideria adimplenda mea voluntatis, quòd te nunquam sim derelicturus, sempèrque, sim tibi adfuturus in tuis tribulationibus.

§. I.

§. I.

Quadam nocte, ait ipsa, dum vehementer affligerer & paterer ingentes dolores, invocans DEUM, habensque animam defixam in ipsius Divina presentia, dixi DEO, ex intimo affectu meæ animæ. Ah, mi Domine! ah, mi Domine! Non eâ intentione, vel desiderio, ut mihi responderet, vel me consolaretur; id enim semper longè est à me, neq; unquam debet optari, siquidem plus valet, estq; æstimabilius pati, quàm deliciarî; & anima, quæ seriò amat Divinam Majestatem, vel desiderat illam amare, non respicit valorem operum, sed solum gustum, & beneplacitum sui DEI, in quo consistit ipsius bonum & felicitas. Postquam illa verba dixissem, Dominus Majestatis mihi respondit, admirabili ac Divino modo: Quid vis, Filia mea? quid vis Filia mea? Considera, quid velis, & dic mihi. Quia mihi erat inexpectatum tale responsum, commovit me ad vehementes & insolitos affectus: Nam ordinariè, accommodans se Dominus meæ naturæ verecundæ ac timidæ, & meæ vilitati, rarò me vocat Filiam, sed Amicam, vel Marinam; ideòq; audito nomine Filia, fui turbata, & expavi. Dum id videret Dominus Majestatis, dixit: Ne timeas: ego enim sum, ego sum tuus Pater, tuus DEUS, ac Dominus: Ne timeas; agnosce me; nonne me novisti? Audiens hoc anima mea, fuit repleta solatio, & ingenti admiratione, amore, ac reverentiâ illius Divinæ Majestatis, & magnificentia, atq; cum omnimoda resignatione in ipsius acceptissimâ voluntatem, dixi: Quod volo, Domine misericordiarum, est; ut, quidquid fuero passa, ac tu me volueris pati; ad tuam majorem cedat gloriam & obsequium: utq; in qualibet occasione afflictionis, dolorum, & Crucis, nihil faciam, quod te offendat, ac adversetur tuæ gratiosissimæ voluntati, hoc volo, & hoc desidero, ac à te peto, & flagito, atq; nihil aliud. Quæ verba aliquoties iteravi. Bene est (dixit Dominus) quiesce nunc. Et postquam

apud me aliquamdiu mansisset, consolando me, dum abituriret dixit: Vale. Et ego fui veuementer confortata.

§. II.

Dum aliquando ipsa mecum conferrem, quàm sit bonum, pati pro DEO, quàmq; ego parum fuerim passa, quantacumq; mea esset afflictio spiritus ac desolatio, respectu sensibilibus consolationum Divinæ Majestatis, quas percipiebam, quæ desolatio eò usq; jam progressa erat, ut propter illam essem in statu, in quo homo sibi ipsi relinquatur, quemadmodum ait Ludovicus Blosius, dixi Domino: Amem te, Domine, ex toto corde meo, & obruant me afflictiones, ac desolationes, pro tua voluntate. Atq; cum mihi Divina Majestas panderet quædam secreta, dixi illi: Ego Domine solum volo, ut in me fiat tua voluntas: & scire vellem, quomodo illam quàm perfectissimè debeam implere. Audivit hoc Dominus, & post modicam moram, gravissimo modestissimòq; tono, mihi respondit: Propter hunc actum, & propter id, quod es passa isto octiduo, plurimum profecisti in perfectione ac meritis. Utq; id agnoscas, veni mecum. Sequuta fui Divinam Majestatem, & ducta sum ad quendam locum ac sedem, seu solium celestis beatitudinis, longè eminentius & sublimius, quàm mihi fuerit aliàs ostensum à Domino. Obstupui valde ipsius sublimitatem & altitudinem: ex eo verò solio, vidi Majestatem Christi Domini, & Sanctissimam ipsius Matrem, ac Apostolos, sicut illos videram tantè ex alio; fuitq; mihi responsum, quòd, sicut multi, qui veniunt ad fontem cum diversis vasis, omnes abeunt contenti, dum habent vasa plena; ita constituti sint Cælitates, dum vident Divinam Majestatem, quæ cujuslibet vas replet: nihilominus verum esse, unum parum aquæ haurisse ex fonte, eò quòd vas ipsius fuerit exiguum, alium verò multum, eò quòd habuerit vas amplum. Post hoc iussa fui descendere, quod invita feci: Nescio tamen,

cum quali abstractione id faciat Divina Majestas, ut minus sentiat: solum dico, me vidisse locum, & sedem, quam occupabo, si illam, propter mea peccata non perdidero. Et timeo, ne ipsam perdam, quasi mihi non fuisset dictum, ut confiderem, illam à me consequendam, unâq; sinè metu spero, futurum, ut eandem obtineam, qui sunt affectus in speciem contrarij, duarum virtutum, quæ sibi non repugnant, neq; possunt repugnare.

Postridie manè me invisit gloriosus Sanctus Franciscus, & solatus est me, exhibens mihi vulnera suarum manuum, quæ de re jam scriptum est, & inter alia verba consolatoria mihi dixit: Propter actum resignationis, quem eliciuisti, & propter id, quod es passa, elapso octiduo, promerita es amplius, quàm totâ reliquâ vitâ tuâ, utcumq; fuerint magnæ & insolitæ gratiæ ac merita, quæ toto ipsius decursu tibi accumulavisti. Vide, an non sit bonum, pati?

§. III.

ALio anno, in hebdomada sancta, agens cum DEO, vidensq; me valde afflictam, ac metuens, ne essem minus patiens, eliciebam multos actus resignationis; offerendo me, ad patiendum, quidquid DEUS vellet, & quocumq; vellet tempore, ipsâ etiam totâ æternitate, ac dicebam, etiam si serva caro resisteret, id mihi firmum fixumq; futurum, & subscribendum à me istud animi mei decretum, si esset opus, sanguine cordis mei. Petebam autem hoc tam instanter à Christo Domino, ut Divina ipsius Majestas mihi dixerit: Sit itâ. Vocavitq; subito unum ex quatuor Angelis hîc præsentibus, dicens illi: Angele mi, veni huc. Accessit sinè mora unus ex duobus *Minoribus*, & Divina Majestas scripsit in quadam charta, quasi tres lineas, quam statim convolvit ac dedit Angelo, ut mihi ipsam ferret. Attulit illam, dixitq; mihi: Soror lege hoc: Ego itâ verecundabar, ac timebam, ut non fuerim ausa attollere oculos, neq; legere. Accessit Sanctus me⁹ Angelus Custos, & gravi-

ter mihi dixit: Eja, Soror, quare non legis, quod tibi exhibetur? Elevavi in momento oculos, & representata mihi fuit in ea scriptura Majestas Domini DEI: Licet verò illam non legerim distinctè, intelligebam, quid contineret, quod nimirum approbaret illam meam resignationem. Angelus rursus complicuit chartam, quam mihi porrigebat, ego tamen illam nolēbam acceptare, sed dicebam, ut traderetur Angelo meo Custodi, quam ipse suscepit, & observavit, sicut solet alia servare.

Aliâ vice, per idem tempus septimanæ Sanctæ (Anno 1616.) vehementer desiderabam, resignare me totam in DEI voluntatem, inito cum Divina Majestate pacto & contractu, ut tota essem ipsius, mea anima, vita, corpus, honor, utq; in omnibus, & per omnia exequerer sanctam ejus voluntatem, quacumq; tandem viâ me duceret, sive ea esset Crucis, afflictionum ac dolorum, sive alia. Atq; hoc solum dicebam cum intensis affectibus, multisq; verbis, significantibus hanc resignationem. Dixi quoq; Domine, opto, ut conficiatur scriptum, ista omnia continens, quod ego subscribam, utq; etiam Tua Majestas illud subscribat. Dominus pro sua magna mansuetudine mihi dixit: Quid dicis? Itâ Domine; conficiatur scriptum, ista omnia continens, quæ dico. Per me licet, *reposuit Dominus*, dic tuo Angelo Custodi, ut id scribat. Ego quamprimùm dixi meo Angelo: Domine Angele, audite, quid dicat meus Dominus? Ut mihi conficiat istud scriptum. Tum Angelus dixit: Sit itâ. Et acceptis, ad scribendum requisitis, conscripsit omnia, quæ ego dicebam, literis aureis & cæruleis, in charta. Scripserat autem, quod me ego resignationem ex toto corde & voluntate, in voluntatem mei DEI, ut Divina Majestas de me, in rebus omnibus, disponeret, juxta suum Divinum gustum, & beneplacitum, usq; ad mortem; ducendo me per viam Crucis, & patientiæ, sicut Divina Majestas decerneret: atq; in eundem sensum, multa alia, & ne, si natura aliquomodo resisteret, ulla hujus rei ratio haberetur. His scri-

H hhh

ptis,

ptis, petivi chartam, quam subscripsi tremens, istis verbis: *Marina serva, & ancilla mei Domini JESU Christi.* Ita à me, subscriptam, dedi meo Domino, ut illam & ipse subscriberet, quam ipsius Majestas suscepit, & admirabiliter subscripsit, vidiq; subscriptionem esse hanc: *Is, qui est, Dominus fortis, & potens.* Reddidit mihi Dominus chartam, & ego illam tradidi meo Angelo custodiendam.

Per aliquot dies flagrabat anima mea, quibusdam longè ardentioribus, & vehementiorib⁹ solito, affectibus fidei, amoris, & spei erga meū DEUM ac Dominum, nec non resignationis in omnibus, & per omnia in ipsius Divinam voluntatem, ac diffidentia de me ipsa, repetitis frequenter his quatuor: Domine in te credo, & in te confido, te amo, & in te me resigno. Inter hæc aliquando manè, dum ità esset constituta mea anima, dixi Domino: Mi Domine, & DEUS mi, optarem vehementer, ut hæc prompta voluntas mea, & isti affectus ardentis, quos mihi concedis, stabiliter permanerent in mea anima, nè unquam in illa deficerent, conscribere illos propria manu, & meo caractere, subscribereq; ipsis meum nomen, ut ità fixum, perseveraret in mea anima, quod statuo, nè ab eo unquam possem recedere; atq; idem dicebam istis meis Dominis Angelis. Interea, dum hoc magno ardore dicerem, vidi Majestatem Domini DEI, Sanctissimam Personam Patris, in specie humani corporis. Et dixit mihi Divina Majestas amanter: Noli, Anima, noli te fatigare, in eo faciendo, ut, quod dieis, scribas, neq; enim poteris; & exiens, ex suo Divino pectore, librum, non magnum, eo aperto dixit: Hic, Anima, in isto libro scribes, quod desideras, absq; tua molestia, & utilius. Accede huc, Anima, & scribe. Cum mea anima id audiret dici à Domino, fuit valde turbata, neq; est ausa ullo modo accedere: quia summa erat magnificentia & majestas illius Domini. Dum essem ità turbata, dedissetq; Divina Majestas cum librum mysticum, Sanctis Angelis, ut illum tenerent apertum, expe-

ctando dispositionem animæ, Sanctus meus Angelus Custos, me vehementer urgebat, ut accederem; Sed mea anima magnopere renitebatur. Videns hoc meus Angelus, apprehendit meum brachium, voluitq; ducere meam manum, cui imposuerat calamum. Hoc advertens, incepti celeriter, & cum turbatione dicebat: Non, Domine Angele, non, Domine, relinquit me, relinquit me modo: scribam enim postea. Reliquit me Angelus, quia ità illi mandaverat Dominus; deinde vero, postquam modicum quievissem, dixit Dominus, accepto libro ex manib⁹ Angelorum, qui illum tenebant, ad suam manum. Accede, mea Anima, accede, cum mea benedictione, & scribe hic, quod vis ac optas, hic enim manebit scriptum in perpetuum, & conservabitur in meo pectore id, quod tu vis. Tunc mea anima accessit, cum magna voluptate ac solatio; scripsitq; illo calamo, quem ei ipsius Angelus dederat, in libro, quem Dominus tenebat in sua manu, literis arcanis, quidquid ipsi dictabant illius affectus, & ad quod ferebatur à suis desiderijs, ac firma voluntate. Deinde, Dominus clausit librum, imposuitq; in suum sacrum Sinum, ac dixit: Nunc, Anima, vale. Hoc modo anima mea fuit delibuta magno solatio, mansitq; in raptu, & unione cum suo DEO. Post hunc raptum, & ad me reverfa, dum considerarem illud mysterium, quod Dominus fuerat operatus in mea anima, dicebam admirabunda: DEUS bone, qualis fuerit Divinus ille, & admirabilis liber, in quo, ex mandato Domini, mea anima scripsit, quod ego tunc non scivi, neq; intellexi. Interea mihi dixit Dominus: Liber iste Divinus & mysticus, qui tibi fuit à me exhibitus, est meæ Sapientia, & refert, ac repræsentat meum Sanctissimum Filium; est ille liber clausus septem sigillis, de quo audiveris dici. Iste est liber mysticus, quem vidisti.

§. IV.

ALià vice me vocavit Dominus dicens: Amine, dixitq; mihi ejus Majestas Marina.

rina, accede, quid malles? Ego respondi celeriter, non permittens Dominum complere, quod cæperat dicere: Quod tu uolueris dilecte meæ animæ & Domine mi; nolo quidquam aliud. Dominus respondit: Satis est. Conticui modicum; & statim me inuasit desiderium sciendi, quid Dominus uoluisset dicere, interrogavi que ipsum. Dicat mihi, Tua Majestas, mi Domine, quid uoluerit dicere. Tum Dominus pro sua infinita bonitate: Dicam tibi, cum me non permiseris, finire sermonem. Quid malles, an, ut ego ipse te exercerem tuis doloribus, ac molestijs; an uerò, ut uia naturali, recuperares sanitatem? Ego respondi: Domine mi, malo mortem tubire, à te mihi illatam, quam aliter vivere, uel esse sana. Dominus autem respondit: Bene dixisti, ualde mihi satisfacisti tuo responso. Elicui tum multos actus resignationis, quam feruentissimos potui, in manus Diuinas. Atq; aliquando, dum hos actus elicerem, addidi ex intimo corde: Etiam si patiendum esset in æternum. Et Dominus interrupit meum sermonem, dixitq;: In æternum, non: sed patieris modico tempore, & non amplius.

Alio die (in Januario Anno 1619.) uenerunt ad me Domini mei Angeli, dixeruntq; mihi: Soror nostra, ne contristeris propter id, quod tibi uolumus dicere. Propter quid, mei Domini? respondi ego; dicant mihi, quidquid uolunt. Scias (dixerunt) tibi, quoad uixeris in hoc exilio, non defuturas afflictiones, & quæ patiaris; anima te: ita enim uult DEUS. Ego illis respondi: Domini, ita & ego uolo; ancilla sum Domini; fiat in me sancta ipsius uoluntas: & conata sum me resignare, quantum potui, in uoluntatem Diuinam, cum magno gustu ac promptitudine. Illi responderunt: Hoc à te expectauimus. Postea uidi quandam ueluti laminam auream, & in illa quasi impressum Sacro-Sanctum Nomen JESU Christi Domini nostri, cumq; ipsam magis considerarem, uidi supra esse nomen JESU, infra uerò CHRISTUS, quod Diuinum Nomen paulatim

ad me uidebatur accedere, ac penetrare meam animam & cor, ut uisum fuerit, me intimè pervadere.

Interdum pauperculum corpus meum, & pars inferior animæ, est istar jumenti, quod sub immani pondere oneris corrumpit, & non potest assurgere, neq; suscipere, uel despiciere ad terram, atq; ita confractum & conuassatum, ac naturali quadam obstupefactum hebetudine, perseverat in ea molestia, donec herus adueniat, illudq; euect, ac aliquantum ipsius onus subleuet: ita se habet, suo modo, natura, & pars inferior animæ, atq; corpus oppressum à doloribus, & oneratum suâ gravi cruce, manensq; in quadam magna obscuritate ac derelictione; ut illi Crux, esse uideatur ferus leo, ipsam deglubiturus & consumpturus. Inter has tamen afflictiones, diu noctuq; inuocat DEUM cum resignatione, dicendo illi: Veni mi DEUS, & migremus, quando, & sicut Tu uolueris.

§. V.

Obsignemus hæc supremo resignationis actu, qui summè DEO placet. Postquam, inquit, (in Aprili Anno 1623.) sustinisssem quatrduo uehementissimum martyrium, ac terribiles dolores, ita ut, nec de die, neq; de nocte possem quiescere, neq; cum ullo agere, uidererq; mihi ustulari, & comburi, atq; excoriari, ac pati pœnas Purgatorij; elapso isto quatrduo, aliquantum respiravi, & incepi, cum, quam maximo scivi, fervore, elicere actus amoris DEI, & aliarum uirtutum, dixiq; Diuinæ Majestati: Verè, mi Domine, desidero ex toto corde meo, & anima, non aberrare à tuis ueritatibus, & amare te, toto meo corde, atq; etiam si mihi constaret, quòd me esses damnaturus, & præcipitaturus ad infernum, nihilominus te amarem, seruiremq; tibi omnibus meis uiribus, ideo tantum, quia es, qui es, & propter solam bonitatem tuam, quòdq; infinitè mereris amari, id quod, Domine, dico ex toto corde meo, & affectu. Audiuit Dominus orationes me-

Hhhh 2

as, adeò plenas affectibus, & substitit modicum, aliquantò autem post, dixit Divina Majestas: Profectò anima, actus iste, quem elicuisti, mihi fuit gratissimus, & magni ipsum feci: tu verò multum illo promeruisti, auxistiq; tibi meam gratiam, & quidem tantum, ut unà cum eo, quod hoc quadriduo fuisti passa, id tibi non possit verbis exponi. Ego autem tibi hoc explicabo, per familiarem similitudinem. Si aliquis Pastorculus eveheretur ad dignitatem Regiam, fieretq; Rex; jam scis, quantum discrimen intercederet inter hos duos ipsius status. Multò autem magis tu, spectata in statu animæ ac meritòrum, quem priùs habebas, quamvis fuerint maxima differs à te ipsa, considerata, in statu sublimissimo, quem modò habes, post id quod passa es, & post elicitos tuos actus, suntq; merita tua sinè comparatione multò majora. Obstupui magnitudinem bonitatis DEI, qui paulò post mihi dixit: Anima, si essem capax doloris, & compassionis, condolerem & compaterer tibi. Video, te instar Jobi, neq; minus illo, vulneratam. Dico autem tibi verè, quòd sim te exuturus hac veste, quam tibi dedi, dolorum, & afflictionum, & ubi eà fueris exuta, ostendam, qualis sis, pro gloria mea. Atq; subito vilis est me Dominus exuere illà veste, & sic exutam, me sustulit in suas sacratissimas manus, duxitq; me ad cælestem Jerosolymam, ubi mea anima comparuit formosissima, atq; splendidissima. Et ostendit illam Cæli Civibus, ut ipsam viderent, ac admirarentur magnam gratiam, mihi à Divina Majestate præstitam.

Post hoc (Anno 1623.) aliquot inde elapsis diebus, dum vehementer essem afflicta, à continuis doloribus, videbatur mihi mea anima, longè aliter constituta, quàm aliàs consueverit, aliquantum obscurata, ideòq; dixi meo Domino: Videor mihi, mi DEUS, me ipsam non nòsse, sum valde remota à te, & Tu à me, DEUS mi. Dominus autem mihi dixit: Verè tibi dico, Anima, quòd non recedam à te, quòdque inter tuos dolores tibi adsim: Vidésne

nunc tuam animam, alio modo spirituosissimo, ac sinè figuris? Et ostendit mihi illam Dominus in Cælo splendidissimam, totamq; ardentem amore DEI, instar Seraphini, ac plenam maximà cognitione sui DEI; idq; ad eum modum, ut etiam pars inferior & natura, suo modo, fruere tur illo summo Bono, per brevissimum spatium. Nihilominus, videbar mihi esse quasi mortua, nihilq; utile agere. Et Dominus mihi dixit: Veni huc, Anima. In doloribus tuis, quid facis? Ego respondi: Conor, Domine, me resignare, quantum possum, in tuam Divinam voluntatem. Tum Dominus: Ecce, Anima, propter singulos actus resignationis, tibi augetur tantopere meritum, ut confitereris, si id intelligeres.

§. VI.

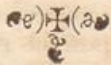
DEniq; postquam alià vice sustinuissem tam diuturnos cruciatus, ut non possem agere cum DEO, sicut eram solita, dixi illi: Domine, nunquid dolores sunt peccata, quòd te in ijs absentes? Respondit: Non sunt peccata, sed virtus, ac fortitudo DEI, & catinus, in quo probatur fides, confidentia, ac resignatio animæ. Atq; non esse tuas imaginationes, ea, quæ in te peraguntur, ex hoc agnosces, quòd illa modò habere non possis, sed quando tibi à me conceduntur.

Aliàs, cum conquererem Domino, eò quòd quærerem sublevationes in afflictionibus, quia mihi dixerat Confessarius, Sanctum Jobum, sedentem in sterquilinis, testà rasisse sua ulcera, carentem ijs solatijs, quæ ego habebam; respondit Dominus: Etiam si te ego non faciam tam sanctam, quàm fuit Job, nonne tamen libenter eris minima scopatrix meæ Domus? addiditq; Dominus, pro meo solatio: Ne cogites, parùm esse id, quod pateris hæc quindecim annis, quia spectatà tuà contemplatione, & cæteris circumstantijs, ex plurimùm patientibus hoc tempore.

In isto responso significavit Dominus, quòd nos oporteat esse resignatos, quoad

dum Sanctitatis, quem nobis voluerit concedere, sicuti etiam, quoad tempus migrationis, ad fruendum ipso. Atq; in hunc finem: Quadam vice, inquit, cum essem valde debilitata, amplexatus est Dominus, modo spirituali, gratiosissime meam animam, & dixit: Brevi te abducam mecum. Ego illi respondi: Quando Domine? Et Divina Majestas dixit: Quando tu vis, filia, dic, quid vis? significans mihi se

facturum, quod ego vellem. Verum ego illi dixi: Ego nolo, aliud quam ut fiat tua voluntas, mi Domine. Tunc ipse: Hoc mihi placet, & hoc ego expectabam, ut velles; ego enim te praveni, atq; ad id iuvi: quasi diceret, huc, ut eliceres istum actum resignationis, direxi ea, quæ facta sunt.

CAPUT IV.

De magna generositate, quâ recusavit tempore vehementis sitis & anxietatum, solatia sensibilia fontium, & musicæ, quæ quæ ipsi offerebant Angeli, quantumq; hoc placuerit DEO, & quomodo id illi statim rependerit.

Manifestius indicium puræ intentionis, & perfectæ resignationis in patiando, est omnimoda renunciatio solatiorum, & gratiarum sensibilibus, etiamsi offerantur ab Angelis, ipsiq; DEO, dum sumus prompti, amore ipsius bibere purum calicem Passionis, quo anima magis disponitur ad suscipiendas similes gratias, sicut accidit Venembili Marinarum, & ipsa refert hunc in modum:

§. I.

Pridem proposueram, quantum est in me, non admittere favorem aut consolationem, seu temporalem, seu spirituales, in hac vita, sed committere me semper manibus DEI, ut Divina Majestas de me faceret, quod magis cederet in ipsius honorem, semperq; esse subiecta & subdita Divinæ dispositioni. Inivi specialiter cum DEO quendam contractum & pactum, quamvis Divina Majestas illud non acceptaverit, non assentiendo mihi, neq; dissentiendo, petens, ut dignaretur in hac vita abstinere à favoribus, & gratijs,

quas mihi solet præstare, & quæ me magnopere consolantur in afflictionibus. Unum est, quod isti mei Domini Sancti quatuor Angeli confveverint me, in meis doloribus & afflictionibus, recreare svavissimâ musicâ cælesti, adhibitis instrumentis musicis, & concinendo Divinas laudes. Alterum est; quod, quando vehementer sitio, ijdem mei Domini mihi soleant adferre quandam mysticam aquam, quâ non solum extingvunt meam sitim corporis, sed & mea anima recreatur. Dum igitur, in festo Sanctæ Magdalenæ, agerem cum DEO more solito, in meo cubiculo, & lecto, audivi strepitum svavem & jucundum, quasi delicati & svavis venti; verti caput ad unam partem cubiculi, sursum versus respiciens, & vidi quasdam lingvas, quasi igneas, valde ardentes: videbantur esse aureæ, fuerintq; circiter duodecim vel tredecim, itâ resplendentes, sicut splendet ferrum ignitum, quando extrahitur ex ustrina. Inceperunt subito isti mei Domini Angeli, eleganter induti veste viridi, & festivè exornati cantare, & personare omnes simul insolitâ melodiâ, ac musicâ perfectissimâ, multis instrumentis musicis, omni-

H hhh 3

um